

Kim, Leon ja taivaspolku Afrikkaan selkomukautus

Barnaby Allen

SISÄLTÖ

1. Kim ja Leon
2. Tapaaminen niityllä
3. Sopimus
4. Pako
5. Lähtö
6. Vasta-ajo
7. Ero
8. Kylä
9. Kapteeni Sakkasääri
10. Pelko
11. Orjarannikko
12. Tarjous
13. Hiekkamyrsky nousee
14. Liekipuu
15. Eri maailmat
16. *Ju-ju*
17. Laivassa
18. Salaisuus

1. Kim ja Leon

Kim oli aivan yksin.
Hän oli jumiutunut sisäleikkeihin.
Sade oli piiskannut ikkunaan jo kaksi tuntia.
Oli liian kylmää lätäkköleikkeihin.
Lätäkköleikkejä hän olikin leikkinyt
jo muutaman päivän ajan.
Kim haukotteli.

Kim istui keittiön ikkunasyvennyksessä
ja katseli tiiviisti ulos.
Hän painoi nenänsä kiinni ikkunalasiin.
Sitten Kim painoi korvansa lasiin
ja kuunteli.
Sadepisarat kuuluivat nyt vahvemmin.
Kimistä tuntui,
että hän oli osa jotain suurempaa.
Osa jotain suurempaa
kuin tämä kivinen maatalo.
Osa jotain suurempaa
kuin taloa ympäröivät isän pellotkaan.

Sade Suffolksissa oli yleensä hellempi,
mutta nyt se myrskysi.
Kim painoi korvansa
uudestaan ikkunalasiin.

Poika hymyili itselleen.
Kukaan muu ei kuunnellut sadetta,
ei edes sen rummutusta.
He vain valittivat siitä.

Tänään sateen ääni
kuulosti kuitenkin syvemmältä.
Tummemmalta kuin Kim muisti.
Vaistomaisesti hän vetäytyi lasista.

Pellot ja lato olivat nyt
sadeverhon takana.
Kesällä noilla pelloilla kasvoi
muhkeita vehnäntähkiä.
Syyssade oli kuitenkin muuttanut
sängin ja mullan,
ja nyt maa oli vetisen ruskeaa.

Kotona ei ollut sisaruksia -
ei ollut siskoa eikä veljeä.
Vanhemmatkin olivat tänään poissa.

Vanhemmat olivat ottaneet Land Roverin,
johon Kim mielellään kiipesi.
Land Rover palveli jopa lentokoneena.
Tänään kaikki lelutkin tuntuivat
unisilta ja ikävystyttäviltä.
Kim haukotteli taas
ja katsoi ulos ikkunasta.

Ladon vasemmalla puolella oli niitty.
Niittyä ympäröi puinen aita,
jossa oli tukeva portti.
Niityllä seisoivat Leon.

Maatilan vanha aasi asui tuolla niityllä.
Aasi oli eläkeläinen.
Kimistä Leon oli aina näyttänyt filosofiselta.
Aasilla oli oma maailmansa
aasisisimmässään.
Kim uskoi,

että Leon tiesi paljon.
Sulkeutuneisuus ei merkinnyt tyhmyyttä.
Aasi oli selkeästi varautunut tyyppi.
Farmilla oli katsos monenlaisia tyyppejä.
Kim näki aasin hahmon sateen läpi.
Aasi seisoi niityllä vakaasti ja rauhallisesti.
Oikeastaan Leon ihan vieroksui seuraa.
Yksin oleminen -
se riitti hänelle.

Aasi oli kyllä kokenut muutakin.
Nuorena Leon oli ollut lemmikki Intiassa
ja perhe oli kiintynyt eläimeen.
Leon oli nauttinut huomiosta ja leikeistä.
Lapset eivät voineet olla erossa aasista.
Kun perheen oli palattava Intiasta Englantiin,
matkusti Leon myös perheen mukana.

No, se oli vuosikymmeniä sitten
ja lapset olivat sittemmin kasvaneet aikuisiksi.
He olivat löytäneet uusia ystäviä ja töitä.
Leon oli joutunut yhä enemmän unohdetuksi.
Lopulta päätettiin,
että farmi olisi Leonille parempi paikka.
Niinpä eräänä päivänä
Kimin isä oli sitten ajanut kotiin
ja Leon oli ilmestynyt hevosautosta.

"Katsopas poika", Kimin isä oli huudahtanut.
"Sinulla on uusi ystävä.
Tule ja tutustu!
Sinä voit huolehtia hänestä!"

Kim oli saanut uuden kaverin
ja hän oli innoissaan.
Leon ei kuitenkaan koskaan äännellyt.

Leonin maailma oli suurempi kuin
poika, farmi tai koko kylä.
Leonin täti oli opettanut viisauden:
'Mitä vähemmän puhut, sitä enemmän opit.'
Tämä oli yksi niistä monista asioista,
joita Leon toi mukanaan.
Leon ei kuitenkaan jakanut viisauksiaan.
Hän oli nähnyt elämää
ja tiesi paljon;
ja kaikki tämä oli hänen oma asiansa.

Perhe oli päättänyt antaa
aasille nimen Leon.
Aasi toi mieleen erään koulukaverin
nimeltä Leon Laahamäki.
Leon oli pitkä, luiseva poika,
joka pystyi liikuttamaan korviaan.
Ja tietenkin pojalla oli
ne isot ja vahvat hampaat,
jotka hymyillessä muistuttivat aasin hampaita.
Kummallista pojassa oli myös se,
että hän käveli kumarassa -
ikään kuin syvissä aatoksissa.
Hän saattoi ajoittain tuntua hajamieliseltä.
Etäiseltä ja kömpelöltäkin.
Pian Leon - siis aasi -
oli ristitty.
Koko perheen iloksi.

Piirrä: Mitä Kim näkee,
kun hän katsoo ulos ikkunasta?

2. Tapaaminen niityllä

Kim ei ollut varma,
mikä sai hänet toimimaan.
Sumuinen ja sateinen piha
ei oikein kutsunut.
Oliko se tylsistyneisyys?
Vai ihan pelkkä uteliaisuus?
Vai säälikö hän ehkä vanhaa asiaa?
Oli miten oli, Kim seisoj nyt ulkona.

Kim katsahti ylös,
mutta sade oli liian voimakasta.
Piti katsoa alas.
Kim aloitti tarkkaavaisen kävelyn,
sillä hän halusi välttää lammikoita.
Kun Kim tuli portin luokse,
hän kiipesi portin päälle.
Sieltä hän huusi Leonille:

“Halloo! Halloo-jaa, Leon!
Oletkos hieman märkä siellä?
Tulin tänne puhumaan sinulle.”

Leon ei liikahtanutkaan.
Hän oli omissa ajatuksissaan.
Niin kuin aasit usein ovat.
“Leon, olen pahoillani.
Sinulla on varmaan kylmä
tällaisen sateen ja tuulen vuoksi.”
Vieläkään ei kuulunut mitään.
Lopulta aasi laski päänsä

ja söi heinää.
Heinä oli läpimärkää.
Se tuskin herätti kenenkään ruokahalua.
Kim kysyi: "Haluatko porkkanan?"
Silloin se tapahtui.
Kummallinen tapahtuma.
Aivan yht'äkkiä.
Aivan kuin salama taivaalla.
Leon ei siis puhunut
tai edes äännähtänyt 'ii-oo'.
Kuitenkin Kim huomasi kuulleensa puhetta.
Kim pyyhki kasvojaan hihaansa ja tirkisti.
Se oli hänen äänensä - melkein,
mikä oli hämmentävää.
Hän ei muistanut sanoneensa mitään.
Puhe ei tullut sisältä.
Se tuli hänen ulkopuoleltaan.
Se oli myös hämmästyttävän selkeää.
Aasi näytti siis puhuvan.
Se kuulosti tältä:

"Seison täällä sateisessa mutalammikossa.
Luuletko ihan oikeasti,
että voisin toivoa porkkanaa?
Tai edes omenaa?
Miten tylsää.
Hölmö poika!
Chale jao!"

Nuo viimeiset sanat eivät olleet englantia.
Ne eivät olleet ranskaakaan.
Kim tiesi,
ettei hän olisi voinut sanoa niitä.
Myöhemmin hän sai selville,
että ne tarkoittivat suurin piirtein:
"Painu hiiteen!" hindiksi.

Poika tutkiskeli aasiaan,
mutta Leon ei ollut vielä kääntynyt.
Kim ei ollut nähnyt
aasin suun liikkuvan.
Mutta ei ollut epäilystäkään,
että aasi pystyi ymmärtämään häntä,
ja hän, järjenvastaisesti,
pystyi ymmärtämään aasia.
Pitkään aikaan
kumpikaan ei sanonut sanaakaan,
tosin poika seiso i suu auki paikallaan.
Vain sade piiskasi maahan.

Kimistä tuntui kuin pää räjähtäisi.
Hän ei pystynyt päättämään,
mitä sanoisi
tai tekisi seuraavaksi.
Jalat olivat tunnottomat
ja häntä pyörrytti.
Leon jatkoi aivan kuin
mitään outoa ei olisi tapahtunut.
Leonin ääni oli tasainen,
joskin hieman kyyninen:

“Mikä kumma toi sinut tänne ulos?
Sadeko?
Oliko se sade poika?”

Kim kokosi itseään kasaan.
Hän ei tosin vielä kään tiennyt,
miksi hän oli rynnännyt ulos.
Nyt hän ei ollut varma juuri mistään.
Hänhän keskusteli aasin kanssa.
Jos tämä nähtäisiin,
siitä kyllä puhuttaisiin.
Hänet lukittaisiin koppiin

mielenvikaisuuden perusteella!
Miehet valkoisissa puvuissaan
haluaisivat leikkiä pilleri- ja neulaleikkejä
pienen poikaparan kanssa.
Ajatus kylmäsi Kimiä.

Kim mietti,
että olisi parasta palata takaisin
sisälle maataloon.
Palauttaa järki keksin
ja kuumen kaakaon voimalla.
Se olisi ainakin jotain normaalia purtavaa.
Tai puraista Marmite-voileipää,
niin siitä tulisi turvallinen ja lohdullinen olo.
Niin! Vaaleaa leipää vaaleiden takkien sijaan!
Sitä hän nyt halusi.

Mutta! Kim ei pystynyt tekemään sitä -
siis hylkäämään aasia.
Se olisi ollut aivan liian väärin.
Sen sijaan hän raotti huuliaan ja vastasi:

"Niin... tuota, en ole aivan varma.
Ehkä se oli sade ja lätäköt.
Asiat näyttivät erilaisilta
ja sisällä oli tylsää.
Ja sinä... niin...
näytit jotenkin yksinäiseltä.
Minä... minä halusin pitää sinulle seuraa."

Poika oli jälleen hiljaa.
Hän katsoi aasia ja odotti vastausta.
Samalla siperialainen tuuli
puhalsi armottomasti.

"Minäkö yksin", Leon tuhahti.

”Itsesäälissä piehtaroidenko?
Oloni on kotoisa
rankimmassakin sateessa poika!
Ja kaikkein kuivimmassa,
pölyisessä kesäsäässä.
Intia.
Ihmeellinen Intia!
Oletkos koskaan kuullut monsuunisateista?
Joka vuosi.
Takuuvarmasti!
Valtaiset sademyrskyt, viikkotolkulla.
Talot ja ihmiset
huuhtoutuivat niiden mukana.
Kaiken sen olen kokenut,
joten tämä ei ole yhtään mitään!”

Kimi tunsi, että häntä oli nuhdeltu.
Aasi ei kuitenkaan ollut epäystävällinen,
ja aasi jatkoikin:

“Minulla on muistoja.
Voi, mitä muistoja minulla onkaan!
Vahvoja kokemuksia niittymme ulkopuolelta.
Hmm. Nämä muistot palautuvat ajoittain
ja täyttävät koko olemukseni.
Ne pitävät minulle seuraa,
kun minä vierailen jossakin näistä maista.”

Kim nyökkäsi vain yllättyneenä,
sillä hän ei oikein voinut vastata tähän.
Tai edes sanoa jotain kohteliasta.
Leon vaiken
ja pudisti sadepisaraita selästään,
ja roiskautti näin sadepisarot Kimin päälle.

“Minä en siis ole yksin,